

ΚΟΡΙΤΣΗΣΙΑ ΦΟΡΕΣΙΑ

'Απ' τὸ Παρίσι 9 τοῦ Μάρ.

Φίλε μου Νουμά,

Σήμερα θὰ σοὺ περιγράψω μιὰν ὁμορφὴν φορεσιὰ πού εἶδα σὲ μιὰ κοπέλιστα δέκα ἑφτά χρονῶν καὶ πού φημιζέται γιὰ τὴ χάρη της καὶ τὴν ἐπιτηδεύτητά της.

Ἡ φορεσιὰ αὐτὴ εἶτανε κατωμένη ὅλη ἀπὸ Liberty τριανταφυλλί. Τὸ Liberty αὐτό, εἶναι μεταξωτὸ ψιλὸ καὶ διάφανο, μαλακὸ καὶ γυαλιστερό, πέφτει πολὺ ὠραία, καὶ ὅπου σχηματίζει διπλωσιά, ἡ γυαλάδα του εἶναι ἀπαλὴ ἀπαλὴ σὰν τοῦ βελούδου. Εἶναι πολὺ ὁμορφο ἄνθος καὶ πολὺ τῆς μόδας, μὰ εἶναι καὶ κάμποσο ἀκριβό, καὶ μπορεῖ ἀξιόλογα νὰν τιμασταιθῇ μὲ τὰ ὠραία ὑφάσματα τῆς Καρασταμάτης πού καὶ ὧ; τίποτα πρέπει πάντα νὰ προτιμιοῦνται.

Σοῦλεγα λοιπὸν πὼς ἡ κοριτοσύνη αὐτὴ φορεσιὰ, πού τόσο μ' ἄρεσε, εἶτανε χρώμα τριανταφυλλί, μὰ τίποτα δὲν μποδίζει νὰ γίνῃ καὶ ὁ ἄλλο χρώμα.

Θὰ προσπαθῶ νὰ σοὺ παραστήσω πὼς εἶτανε κατωμένη. Γύρω σ' ἓνα φόρεμα princesse ἀπὸ ταφτὰ τριανταφυλλί, πού δὲν ἄγγιζε στὴ γῆ, εἶτανε βαλμένα τρία πλισὲ ἀπὸ λιμπερτί, τῶνα σκεπάζοντας τὴν ἀρχὴ τοῦ ἄλλουτοῦ. Τὸ τρίτο κολλημένο μὲ τὸ κεφάλαι του, ἔφτανε ὡς μιὰ καλὴ πιθαμὴ κάτω ἀπ' τὴ μέση. ἔπειτα ἓνα ἄλλο παρόμοιο πλισὲ βαλμένο γύρω σὸ μικρὸ ντεκολτέ τοῦ λαιμοῦ. ἔφευτε σὰν μύτερτα κάτω ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτὸ τρία ἄλλα ὅμοια ἐσχημάτιζαν τὸ μανίκι, κοντούτικο καὶ ἀνοιχτὸ σὸ χέρι. Τὸ διάστημα τοῦ ταφτὰ πού ἔμενε ἀπὸ τὸ τρίτο πλισὲ ὡς τὴ μύτερτα, εἶτανε σκεπασμένο μὲ τούλλι κεντητὸ ἄσπρο. Αὐτὸ τὸ τούλλι ἀρκετὰ πηχτὸ καὶ πολὺ τεντωμένο ἀπάνου σὸ κορμί, σκημάτιζε καὶ θώρακα. Μιὰ τραχηλιά, ἀπ' τὸ ἴδιο τούλλι σκέπαζε τὸ λίγο ντεκολτέ τοῦ λαιμοῦ καὶ κατέβαινε κ' ἔφευτε ἀπάνω στὴν μύτερτα.

Συμπλήρωμα τῆς χαριτωμένης αὐτῆς τουαλετίτσας, εἶτανε ἡ ὠραία καπέλινα της ἀπὸ ψάθα τῆς Ἰταλίας, στολισμένη μὲ δυὸ μεγάλα τριαντάφυλλα roses de France καὶ δεμένη κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι μ' ἓνα μεγάλο φιδόγκο ἀπ' τὸ ἴδιο λιμπερτί.

Ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ τριανταφυλλένια φορεσιὰ, νομίζω πὼς καὶ κατὰστραπὴ θὰ εἶναι ἐπίσης πολὺ ὠραία.

ANNA K. ΞΕΝΟΥ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ»

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΣΣΛΙΝ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Κ. ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

Ἡ σκηνογραφία τῆς δευτέρας πράξεως. Πρὶν τὸ μεσημέρι.

Ἀκούεται θλιβερό, μονότονο ἀνατολίτικο τραγούδι. Ὁ σκοπὸς του εἶναι ἄργος καὶ κουρασμένος. Ἀμὰ παύη τὸ τραγούδι, ἀκούεται τὸ ἄσθενιχὸ κλάμμα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ νανουρίσματα τοῦ Σωτήρη γιὰ νὰ τὸ παρηγορήσῃ.

Στὸ πλῆθειον σπιτάκι εἶναι τὸ πρὸς τὸ δρόμο παράθυρὸ τοῦ ἀνοιχτοῦ φαίνονται μέσα πλῆθος στρημωγμένων ἀνθρώπων πού στέκονται μ' εὐλάβεια.

Μιὰ τούρκισσα μὲ τίς στάμνες σὸ χέρι ἀναβαίνει σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν κατωφύρεα, περνᾷ σιωπηλῇ κατὰ μέτωπο τῆς ἀνδρὸς καὶ στρίβει δεξιὰ.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸν Φρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμοῦ Τριχιοδρόμου (Ὁφθαλματρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια) σὸ καπνοπωλεῖο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ σὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάκου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρύνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἓνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

μὲ μορφὴ καὶ μέ ψυχὴ καὶ μόρφωσιν Σειληνοῦ, πού τώρα τελευταίη ἀκόμα δυὸ βουλευματα δικαστικὰ τὸν χαραχτήρισαν γι' ἀκαταλόγιστο, ἔδρισε τὴν περασμένη Κυριακὴ καπνικώτατα καὶ ἀτιμώτατα τὸ Πανεπιστήμιο μέσα στὴν ἴδια του τὴν αἴθουσα τὴν μεγάλην, τὴν αἴθουσα τῶν ἐορτῶν, ἀπ' ὅπου ἔπρεπε λόγια σεμνὰ καὶ λόγια ἐπιστημονικὰ νὰκούγουνται καὶ ὄχι λόγια μεθυσμένα Σατύρων σὰν κ' ἐκεῖνα πού βγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα τὸ Μιστριώτικο

Ντροπὴ σὸ Πανεπιστήμιο ! Ντροπὴ του νὰ ἐμπιστευτεῖται κάθε τόσο τὴν ὑπόληψή του σ' ἓναν ἀσκημάνθρωπο πού γιὰ κυριώτερα καὶ μόνον προσόντα ἔχει τὴν ἀνοησία καὶ τὴν ἐμπάθεια—ντροπὴ του νὰ ἐπιστρέφῃ σ' ἓνα Μιστριώτη νὰ τὸ μεταχειρίζεται κάθε λίγο καὶ λιγάκι γιὰ νεροχύτη.

Εἶπαν πὼς ἡ ἀνδεστατὴν φάρσα πού βραδεύτηκε ἦταν ἔργο τοῦ Μιστριώτη. Εἶπαν πὼς καὶ ἂν ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἔγραψε, ὁ ἴδιος ὅμως τὴν «ἐνέπνευσε» καὶ τὴν ὑπαγόρευσε στὸν ἀντάξιο μαθητὴ του. Εἶπαν πὼς καὶ τὸ Κουρούπιο δραματικὸ ἄγος τὸ βράδευσε γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ μερικὲς «ἐπὶ» ὑποχρεώσεις πούχει στὸν Κουρούπην γιὰ τίς ρεκλάμες πού κάθε τόσο τοῦ κάνει στὴν «Ἑσπερινή» καὶ στὸ «Ἑμπόριον». Εἶπαν τὸς ἄλλ' ἀκόμα, μὰ τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλουμε νὰ πιστέψουμε.

Ἐμεῖς παραδεχόμεστε πὼς τὸν ἄτιμο τὸν λίδελλο τὸν ἔγραψε ὁ φοιτητὴς κ. Σκυλιάς κ' ἔκανε πολὺ καλὰ, ἀφοῦ τὸ παιδί τόξερε πὼς μὲ τέτοιο ἔργο μονάχα μποροῦσε νὰ βραβευθῇ καὶ νὰ πάρῃ τίς χιλιάδες δραχμοῦλες, ὅσο καὶ ἂν ἦταν ἀνάγκη γιὰ νὰ τίς πάρῃ, νὰ γίνῃ μπράδος τοῦ Μιστριώτη, ὅπως κ' ἔγινε. Ἐμεῖς παραδεχόμεστε πὼς καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μιστριώτης ἔτσι ἔπρεπε νὰ κρίνῃ κ' ἔτσι ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ, ὅπως μίλησε καὶ ὅπως ἔκρινε. Περὶ σότερην ἀνθρωπιά ἀπ' αὐτὸν δὲν πάριμέναμε. Περὶμέναμε ὅμως περισσότερα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του πού ὑπόγραψαν τέτοια ἀτιμὴ κρίση, περιμέναμε περισσότερα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο πού ἔδωκε ἀπάνω σὸ ἐπίσημο βῆμα του ἓναν ἀκαταλόγιστο καὶ τὸν ἄφησε δυὸ ὀλόκληρες ὥρες νὰ λερῶν τὸς τοίχους του με τοὺς ἀφροῦς τῆς λύσσας καὶ μὲ τὰ σάλια τῆς ἀνοησίας του.

Μποροῦν νὰ ἐνθουσιάζονται μαζί του καὶ νὰ τὸν χειροκροτοῦν ὅσο θέλουν οἱ διάφοροι Δαμβέργηδες καὶ Καμπούρογλοι καὶ Κουρούπηδες. Μποροῦν νὰ λιγώνονται καὶ νὰ θανμάζουν τὴ σοφὴ ἀνοησία του ἀναιμικὲς καὶ νεουλοισθηματικὲς νεϊνίδες σὰν κ' ἐκεῖνες πού τὸν χειροκρότησαν τὴν περασμένη Κυριακὴ. Χαλάλι του ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὴν ταξίση. Μὰ ὅσα καὶ ἂν ξεράσῃ ὁ γηραιὸς ἀνόντος δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ λερῶσῃ τὸν μεγάλο Σοφὸ καὶ τὸν μεγάλο Πατριώτη πού στέκεται τόσο ψηλὰ σήμερ καὶ πού αὔριο—ὅταν βασιλέψῃ ἡ Ἀλήθεια καὶ ὅταν οἱ Μιστριώτηδες καὶ οἱ ἄλλοι κατεργαροὶ θὰ θαφτοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γενικὴ περιφρόνηση—θ' ἀναζητήσῃ ἡ Πατρίδα τὴν ἀπηνόητη βουνοκορφή γιὰ νὰ στήσῃ τὸ ἀγαλμὰ του—γιὰ νὰ ἐξαγνιστῇ μ' αὐτὴ τὴν πράξη της γιὰ κείνο πού ἐπιτρέπει νὰ γίνεταί σήμερ.

ΣΤΟ ΚΟΝΤΟΣΚΑΛΙ

τῆς Πόλης ὑπάρχει μιὰ Γαλλικὴ Σχολὴ πού τὴν διευθύνουν Φραγγοπαπᾶδες. Στὴ σχολὴ αὐτὴ πηγαίνουν καὶ Ρωμιόπουλα καὶ—ἀκούστε καὶ φρίξτε !

ΦΑΤΜΕ. (Βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι μὲ κουρασμένο περπάτημα, κάθεται στὴ μάνδρα καὶ ἀνέει τὴν καλύπτρα πού τῆς σκεπάζει τὸ πρόσωπο).

ΜΑΡΙΑ.—(Ἐρχεται ἀπὸ δεξιὰ καὶ μπαίνει στὴν αὐλή. Κρατεῖ ἓνα δέμα σὸ χέρι). Σήμερα ἔχομε χοροὺς καὶ τραγούδια στὴ γειτονιά. Κάνουνε γάμο ἐδῶ ἀπέναντι.

ΦΑΤΜΕ.—Δὲ μοῦ λὲς ποιόνε θάφτουνε... σήμερα;

ΜΑΡΙΑ.—Ποιόνε... θάφτουνε σήμερα;

ΦΑΤΜΕ.—Γλεντοκοποῦν γιὰ τὰ κοιλοπόνια πού θάφτουνε... Ἀντὶ νὰ κλαῖνε καὶ νὰ μοιρολογοῦνε πού πάνε νὰ δώσουν τὴ ζωὴ σὲ νέους ἀνθρώπους!... Τροφὴ τοῦ χάρου!... Ἀκού κλόμμα πού κάνει μέσα τὸ παιδί! ὦ! Γιὰ ἀκού! Τὴ νυχτιὰ πού περάσαμ' ἀπόψε! Δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ ὅσο ζῶ!

ΜΑΡΙΑ.—Δὲν εἶναι καλὰ τὸ παιδί, αἱ;

ΦΑΤΜΕ.—Ποτὲ δὲν ἦταν σὰν ἀπόψε!... Γιὰ ἀκού!... ἀκού! Τὴ τραγουδιὰ πού τοῦ λείει ὁ πατέρας του! Τὸ κρατεῖ στὰ χέρια του καὶ πᾶει πέρα δ' ὦθε καὶ τοῦ τραγουδάει σὰν νὰ 'ταν δυνατό νὰ τοῦ πνίξῃ τοὺς πόνοους μὲ τὰ τραγούδια. Ἔτσι πέρασε ὅλη τὴ νύχτα χωρὶς νὰ καθήσῃ διόλου. Οὐτ' ἔκλεισε μάτι. Καὶ τὸ φιλεῖ καὶ τὸ ξαναφιλεῖ στὰ μάγουλα καὶ στὰ χεῖλια. Μὰ ἡ ἀγάπη, δὲν πνίγει τοὺς πόνοους. Καὶ τὸ

παιδί κλαίει, κλαίει ὁλοένα κ' οἱ πόνοι του δὲν ἔχουν τελειωμό... Γιὰ ἀκού... ἀκού!

ΜΑΡΙΑ.—Κ' ἡ μητέρα του;

ΦΑΤΜΕ.—Κάθονταν σὲ μιὰ γωνιά καὶ βαστοῦσε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυὸ της χέρια καὶ κοιτάζε μπροστὰ της μ' ὀρθάνοιχτα μάτια, χωρὶς νὰ λήγῃ λέξι. Νόμιζα πὼς θὰ τῆς σηκωθῇ ὁ νοῦς της... αὐτὴ τὴ νύχτα. Καὶ τόση ζέστη πού ἔκανε. Ἦταν σὰν ν' ἀνάπνευε κανένας θερμὸν ἀχνὸ καὶ ὄχι ἀέρα. Ἐλεγα πὼς ἡ Φιγένεια θάχανε τὰ λογικά της. Μὲ μίσε ὅμως σηκώθηκε καὶ συρτὰ συρτὰ πῆγε κ' ἔπαιε γονατιστὴ μπροστὰ στὰ 'κονίσματα. Ἐκεῖ τὴν ἔπιασε τὸ παρὰ πόνονο. Ἀμὰ εἶδα πὼς δάκρυσε τότε ἡ σούχασα!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Παρουσιάζεται στὴ θύρα, κατεβαίνει σιγὰ σιγὰ τὰ σκαλιά, πλησιάζει στὴ μάνδρα καὶ στέκει ἐκεῖ καὶ κοιτάζει ἔξω σὸ μακρὸς). Πὼς ἀπλώνεται ἡ θάλασσα ἀτάραχη πέρα ὡς πέρα ἄχνοι φαίνονται πὼς σηκώνονται ἀπὸ πάνω της.

ΦΑΤΜΕ.—Σήμερα εἶναι ἡ πιὸ ζεστὴ μέρα σ' αὐτὸ τὸ κολλοκαίρι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Οὔτε ἓνα πανὶ δὲ φαίνεται γύρω... οὔτε μιὰ βόρρα πουθενά καὶ ὡς τὰ μακρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Σὰν μιὰν ἀπέραντη ἐπιφάνεια ἀπὸ ὄγρὸ μέταλλο ἀπλώνεται ἀψυχὴ καὶ λαμπυροῦσά μονάχα.

—οι φραγγοπαπάρδες «μυρία καταχθόνια μηχανεύονται», κατά τὸ πατριωτικώτατο «Ἐμπρός» τῆς περασμένης Κυριακῆς, γιὰ νὰ τὰ προσηλυτίσουν καὶ γιὰ νὰ τὰ κάνουν... Ρωμιούς, ἀφοῦ τὰ διδάσκουν ὅτι «ἡ σημερινὴ φιλολογία—τρομομερὸν αὐτό!—ἀπέδειξεν ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν σήμερον κατοικούντων τὴν Ἑλλάδα, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ Φυχάρη ἀτινα διανεμόνται εἰς τοὺς μαθητάς».

Αὐτὲς τὲς ἐθνικὲς ἀνησίες τίς γράφει τὸ «Ἐμπρός» καὶ τίς εἶπε, λέει, ἕνας λιποτάχτης διόπος στὸ Ναυτοδικεῖο, ποῦ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν προπαγανδιστῶν αὐτῶν κ' εἶδε κ' ἔπαθε νὰ γλυτώσῃ. Ὁ διόπος «προσέθετο πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ἀξιωματικῶν—φανταστῆτε!—ὅτι ὑπάρχει καὶ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς προπαγάνδας ταύτης—ὁ «Νουμάς», καλέ!—ὅπερ εἰς χυδαίαν γλῶσσαν γραφόμενον ὑπηρετεῖ τοὺς ἀνθελληνικοὺς σκοποὺς τῶν προπαγανδιστῶν».

Τώρα, θέλετε γελᾶτε, θέλετε κλάψετε. Τὸ ἴδιο κάνει Καλὸ ὅμως εἶναι ἀφοῦ τόφρε ὁ λόγος, νὰ μάθετε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προπαγανδιστῶν ποῦ ἐργάζονται γιὰ τὸ ἔθνος μας ὅσα δὲν ἐργάζονται ὅλ' οἱ δασκαλοὶ τῆς Ρωμιοσύνης μαζί. Εἶναι ὁ πάτερ-θεόπιστος, ὁ πάτερ-Τιμῶν, φίλος καὶ συμπατριώτης τοῦ μεγάλου μουσικοδιδασκάλου Μασσινέ, ποῦ καταγίνεται μὲ ἀγάπη καὶ μὲ μανία στὴ Βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ στὰ λαϊκὰ μας τραγούδια, καὶ ὁ σοφὸς Abbé Delébeque.

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι οἱ κυριώτεροι προδότες κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση «πρέπει νὰ λάβῃ πᾶν μέτρον παρακωλύον κτλ. ἀφοῦ ἤδη ἡ Ἑλλ. Πρεσβεία ἐν Κων/πόλει ἐτέθη πρὸ πολλοῦ εἰς γνῶσιν τῶν κατὰ τοῦ ἔθνους τῶν ὁμογενῶν μας τ ε κ τ α ι ν ο μ ε ν ω ν».

Ὁ Τριτταρισμός, βλέπετε, δὲν ἀναγνωρίζει ὅριον. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀνοχή.

ΑΛΛΟ ΚΑΚΟ

αὐτὸ πάλι. Ἀκρίδα σωτή, περονόσπορος. Γιόμισε ὁ τόπος μας ἀπὸ ἐθνομάρτυρες. Μετράτε! Ὁ κ. Πέτρος Γιάνναρος, ἕνας. Ὁ κ. Παῦλος Γιάνναρος, δύο. Ὁ κ. Πέτρος Παῦλος Γιάνναρος ἢ Πετροπαυλόφκης, τρεῖς. Ὁ κ. Καρώνης τέσσερις. Κι' ἀκόμα ποῦ εἴμαστε! Εἶναι τόσοι ποῦ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν ἀράδα τους, δημοσιογράφοι οἱ περισσότεροι, γιὰ τὴν ζήτησιν μὲ κάθε τρόπο νὰ φυλακιστοῦνε, ἀφοῦ μιὰ φυλάκιση, ὅσο καὶ νὰ μὴν ἔχῃ καμμιά σχέση μὲ τὴ λύση τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος, θαυμάσια τὴν κυκλοφορία τους

καὶ θὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ ὀγκανίζουν ποὺ ἀμύνονται πρὸ τῆς.

Κατὰ τὴν θεωρίαν τοὺς αὐτῇ, ὅλ' οἱ κατοικοκλέφτες καὶ οἱ ἄλλοι καταδίκαι, οἱ κλεισμένοι στὲς φυλακίαι, εἶναι ἐθνομάρτυρες καὶ ἄσκημα κάνει ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων ποῦ δὲν πηγαίνει «ὡς εἰς ἱερὸν προσκύνημα» νὰ τοὺς ἐπισκερτῇ καὶ τοὺς ἐν-θαρρύνῃ στὸν πατριωτικὸ ἀγῶνα τους.

Φανταστῆτε ἂν τοὺς ξεπολύσουν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐθνομάρτυρες στὴν Μακεδονία, μὲ τὸν κ. Πετροπαυλόφκη ἐπὶ κεφαλῆς, τί ἔχει νὰ γίνῃ!

ΓΡΑΦΤΗΚΕ

πὺς δέκα εἰκοσι παραλήδες βουλευτὲς μας ἀποφάσισαν τὴν ἐπιχορήγησίν τους γιὰ τὴν ἐκτακτὴ σύνοδο νὰ τὴ δώσουν στὸ ταμεῖο τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου.

Γράφτηκε μὰ δὲν ἔγινε τέτοιο πρᾶμα καὶ οὔτε θὰ γίνῃ, νὰ τὸ ξέρετε, γιὰ τὴν ἀνάγκη αὐτὴ οἱ βουλευτὲς μας, θάκαναν καὶ τόσα ἄλλα γιὰ τὸ ἔθνος, ποῦ οὔτε νὰ τὰ φανταστοῦνε δὲν καταδέχονται σήμερα. Ἐπειτα οἱ ἄνθρωποι δουλεύουν καὶ ἀφοῦ δουλεύουν πρέπει καὶ νὰ πληρώνονται, ὅσο καὶ ἂν πασχίζουν μὲ τὴ δουλειά τους νὰποχαντακῶνουν τὸ ἔθνος.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

ἀπὸ τὰ «Πάτρια» καὶ ἀπὸ τ' «Ἀναφελῆ βιβλία» τοῦ κ. Βικέλα μὰς ἐνθουσιάζει τὸ Δελτίο τῆς Βιομηχανικῆς καὶ Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας μας ποῦ βγαίνει κάθε μῆνα, γεμάτο ἀπὸ χρήσιμα καὶ πρακτικὰ ὅλη καὶ γεμάτο ἀπὸ ἐλπίδες.

Τὴν ὕλη του μποροῦν νὰ τὴν ἐχτιμήσουν ἄλλοι, ὅσοι δηλ. κατέχουν τὰ ζητήματα ποῦ ἐξετάζει. Τὲς ἐλπίδες ὅμως ποῦ σκορπᾷ τὸ περιοδικὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ τίς δῇ καθένας, γιὰ τὴν ἀμὰ τὸ φυλλομετρήσῃ, καὶ μάλιστα τὴν ἀλληλογραφία του, θὰ δῇ ἐκτὸ διακόσιους Ρωμιούς, κάποτε καὶ περισσότερους, ποῦ δὲν δίνουν μιὰ πεντάρα γιὰ πολιτικὴ καὶ πατριωτισμὸ τῶν τσιμπουσιῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ κοιτάζουν τὴ δουλειά τους, ἀφοσιώνονται σ' αὐτὴν καὶ ρωτᾶνε νὰ μάθουν χίλια δυὸ πρᾶματα, ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη βγαλμένα, ποῦ θὰ μπόρουν μ' αὐτὰ νὰ καλύτερῶν τὴ δουλειά τους, νὰ ὠφελήσουν καὶ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὴν πατρίδα τους.

Τοὺς πρακτικοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποῦ λείπουν ἀπ' ὅλο τὸ ἄλλο λογοβασίλειο, θὰ τοὺς βρῇτε μονάχα στὴν ἀλληλογραφία τοῦ Δελτίου, ποῦ λέμε. Διαβάστε το καὶ θὰ δῆτε. Καὶ θὰ ἀναγαλλιάσῃ ἡ ψυχὴ σας ποῦ θὰ τοὺς γνωρίσετε. Καὶ θὰ ἐλπίζετε, ὅπως ἐλπίζαμε καὶ μεῖς, ὅταν θὰ δῆτε πὺς ἡ Ρωμιοσύνη ὁλόκληρη δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνεμοκόπους καὶ ἀπὸ λογοπατριώτες.

Μὰ κρίμα! Καὶ στὴ γωνία αὐτῇ τὴν ὀλοπρασίνη ἔχει χωρῆν τὴ βρωμερή του μούρη ὁ δασκαλισμός. Ἡ ἀλληλογραφία ὅλη, ἀπὸ τὴν μίαν ἀκρὴ ἰσα μὲ τὴν ἄλλη ἐνῶ γίνεται γιὰ πρακτικὰ—ποῦ θὰ πῇ «ἀληθινὰ»—ζητήματα, γίνεται σὲ ψεύτικη ὑπερδασκαλικὴ γλῶσσα. Νὰ κ' εἶνα παράδειγμα ἀπὸ τὰ χίλια τέτοια καὶ χειρότερα. Ρωτάει ὁ Θ. Α. ἀπὸ τὴν Πόλη: «—Ἐχω φασούλια ποῦ δὲ βράζουν καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὰ πουλήσω. Πῶς ἔμπορῶ νὰ τὰ κάνω βραστερά;...»

Κι' ἀπαντᾷ τὸ Δελτίο μὲ λέξεις καὶ μὲ ὑποτακτικὲς ποῦ σὲ κάνουν νὰ συχαθῆς καὶ τὰ βραστερά ἀκόμα φασούλια: «Δύνασθε νὰ δοκιμάσητε βράζοντες τὰ ὁσπρία δι' ἀπεισταγμένου ὕδατος ἢ δι' ὕδατος ὀπερ... κτλ.»

Ὁ κ. Ρουσόπουλος εἶναι τόσο πρακτικὸς καὶ τόσο λογικὸς ἄνθρωπος. Τόδεξε καὶ μὲ τὴν Ἀκαδημία του, τόδεξε καὶ μὲ κάθε ἄλλη δουλειά ποῦ καταπιείσθηκε. Τὸ «Δελτίο» τὸ διεύθυνε ἡ κ. Ρουσόπουλου, μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ μορφωμένες καὶ πιὸ ὀρθόγυνες Ρωμιοπούλες. Γιὰ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ Δελτίου τοῦ νὰ φαίνεται δάσκαλος, ἔγουν στενοκέφαλο, περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν Μιστριώτη ἀκόμα: Ἐκεῖνοι ποῦ τοῦ γράφουν—μπανκλήδες, ταβερνιάρηδες, ἄνθρωποι τῆς δουλειᾶς ὅλοι—τοῦ ζητᾶνε πληροφορίες καθαρὲς καὶ αὐτὸς τοὺς δίνει πληροφορίες γεμάτες μὲ δασκαλικά μιγοφτύσματα. Δὲν εἶναι χωριατὰ αὐτὸ; Ἐλπίζουμε νὰ μὰς ἀκούσῃ, ἀφοῦ τόσο ἐπαινοῦμε καὶ θαυμάζουμε τὸ ἔργο του, καὶ νὰποσῶν τὸν κ. Σταματάκη Βάλβον ἀπὸ τὸ Δελτίο, ἂν ἔχει ἀναθέσει σ' αὐτὸν τὴν σύνταξιν τῆς ἀλληλογραφίας του.

Ἀλληλογραφία θὰ πῇ κουβέντα, καὶ τὴ γλῶσσα τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Δελτίου τοῦ ἂν κἀν πὺς τὴν κουβεντιάει καὶ αὐτὸς ὁ Μιστριώτης θὰ κοκκινίσῃ σὰν ἀστακὸς καὶ σὰν θὰ σωριαστῇ καταγίς ἀπόπληχτος.

Δυὸ τρία παιδιὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ δρόμο ταραγμένα, στέκουν ἐμπρὸς στὸ παράθυρο, καὶ μιλοῦν μὲ ζωερὲς χειρονομίες μὲ μερικοὺς ἄνδρες ποῦ φαίνονται στὸ παράθυρο. Ἐπειτα στρέβουν στὴ γωνία, ἀλλὰ σὲ λίγο ἐρχονται πάλι μαζί μὲ δύο ἄνδρες στὸ ὁρατὸ μέρος τοῦ δρόμου).

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΙΔΙ.—Ὁ γυιὸς τῆς Ὁθρηᾶς εἶναι ξαπλωμένος χάμου κοντὰ στὴν ἐκκλησία καὶ χτυπάει χέρια καὶ πόδια.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Ὁ παλαβός;

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΙΔΙ.—Μαζώχτηκ' ἐκεῖ ἕνα σωρὸ κόσμος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Κάνει μερικὰ βήματα πρὸς τὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου). Τὶ λέν αὐτοὶ ἐκεῖ πέρα;

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΙΔΙ.—Ἀφροὶ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΙΔΙ.—Ἐνὰς Τούρκος τὸν βάρει στὸ κεφάλι.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ.—Ἐνὰς Τούρκος!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΙΔΙ.—Ὁ Ἰσαὰκ ἔτρεχε στὴν ἀγορὰ κ' ἐφώναζε: ἔτρεχε σὰν τὸν κυνηγοῦσε κανένας κ' ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχε ἔπεσε ἀπάνω στὸν Τούρκο.

ΦΑΤΜΕ.—Οἱ Τούρκοι δὲ χτυπᾶνε ποτὲ τοὺς

τρελλοὺς. Δὲ θὰ τὸν ἔβρε πὺς ἦταν τρελλός.

(Μπαίνει μέσα στὸ σπίτι).

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Ποῖος ἦταν αὐτός ὁ Τούρκος;

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΙΔΙ.—Ἐκεῖνος ὁ Κουρδὸς ποῦ λίγες μέρες ἔχει ποῦ ἔρθε καὶ κανένας δὲν τὸν ἔβρε ποῖος εἶναι.

ΜΑΡΙΑ.—Κουρδὸς!... Κουρδὸς ἦταν.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Κι' ὁ Τούρκος τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι, εἶπε;

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΙΔΙ.—Ναί. Σήκωσε τὸ ραβδί του καὶ τοῦ κατέβασε μιὰ στὸ κεφάλι. Κι' ὁ Ἰσαὰκ ἔπεσε χάμου καὶ ἄρχισε νὰ σπασοταράχῃ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Τὶ ἄλλο νὰ περιμένῃ κανένας ἀπὸ τὸν Τούρκο.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΙΔΙ.—Ναί, τὸν φέρνουν!

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Τὸν πᾶνε στὴ μάνα του.

(Ἄνδρες φέρνουν στὰ χέρια τὸν Ἰσαὰκ. Πολλὲς γυναῖκες καὶ παιδιὰ βγαίνουν στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦ γίνεται ὁ γάμος).

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Τὶ κίτρινος ποῦ εἶναι.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.—(Πλησιάζουσα). Εἶναι πεθαμένος!

ΕΝΑΣ.—(Ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν κρατοῦν).

Ὁχι. Ζῇ ἀκόμα. Εἶναι λιγοθυμός.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ.—Σὲ λίγο ὅμως θὰ πεθάνῃ.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Μὰ ἕναν ἄρρωστο ἄνθρωπο δὲν τὸν πηγαίνουν ἔτσι ὅπως τὸν πᾶτε σεις. Θὰ πᾶθῃ τίποτε.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Ἀκούμπηστε τὸν ἀπάνω ὅσῃ μόντρα. (Ψηλαφᾷ τὸ μέτωπο καὶ τὴν καρδιά τοῦ λιποθυμισμένου).

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Ἀς πᾶθῃ ἕνας νὰ φέρῃ ἐδῶ τὴ μάνα του.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Μὰ πὺς ἔγιν' αὐτό;

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Ἐνὰς Τούρκος τὸν χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του στὸ κεφάλι κ' ἐκεῖ ἔπεσε χάμου καὶ τὸν ἄρρισαν οἱ σπασμοί... ἔτσι λέν τὰ παιδιὰ.

ΕΝΑΣ ΕΞΕΝΟΣ.—Ἐχει καιρὸ ποῦ τὸ παθαίνει αὐτό;

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Εἶναι τρελλός.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.—Τὸν γέννησε μιὰ ἀδερφή μὲ τὸν ἀδερφὸ της. Ἦν' αὐτὸ ἔχει τὰ δαιμόνια μέσα του.

Ο ΕΞΕΝΟΣ.—Τὸν γέννησε... ἀδερφή...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Ναί, μιὰ ἀδερφή τὸν ἔκαμε μὲ τὸν ἀδερφὸ της.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Στὴν πόρτα. Κατεβαίνει μὲ κλονούμενο βῆμα τὰ σκαλιά).

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ.—Γι' αὐτὸ τὸν κυνηγοῦνε τώρα